

воду у вигляді презентації, де зазначені: історія розвитку, найцікавіше у цій індустрії, етапи створення і практичне завдання – малювання кадрів аніме.

Отриманий результат: діти усвідомили, що такий складний виробничий процес має велику художню цінність та почали вільно висловлювати свої думки.

Отже, формування творчого мислення дітей шкільного віку засобами образотворчого мистецтва на пряму залежить від самого педагога, керівника гуртка. Адже його ставлення до дітей та їх вподобань, манера подання матеріалу дають поштовх до подальшого розвитку в даній сфері, формують нову творчу особистість. Тему заняття варто підлаштовувати під певні інтереси дітей, адже від цього залежить їх зацікавленість та бажання ставати креативними. А також, потрібно активно застосовувати новітні комп'ютерні технології, які на сучасному етапі розвитку людства мають дуже велике значення.

1. Гриневич Л., Елькін О. Нова українська школа: концептуальні засади реформування середньої школи / Міністерство освіти і науки України. 2016. 34 с.
2. Мінченко Г. К. Розвиток творчої особистості вихованця гуртка образотворчого та декоративно-прикладного мистецтва шляхом створення освітньо-соціокультурного простору у сучасному позашкільному закладі освіти. Запоріжжя, 2019. 92 с.
3. Шевчук О. Д. Розвиток творчих здібностей учнів на уроках обслуговуючої праці з використанням активних методів : методичні рекомендації для вчителів спеціалізації “Швейна справа” загальноосвітніх та професійно-технічних навчальних закладів. Шепетівка : Шепетівський МНВК, 2016. 49 с.

ВИТОКИ КЛАСИЧНОГО ТАНЦЮВАЛЬНОГО МИСТЕЦТВА

Козленко Катерина,
ІІІ курс ОР бакалавр,
Навчально-науковий інститут мистецтв,
Науковий керівник – Васірук С.О.,
старший викладач.

Класичний танець – це система рухів, покликана зробити тіло танцівника дисциплінованим, рухливим і прекрасним, перетворюючи його в чутливий інструмент, слухняний волі балетмейстера і самого виконавця.

Вона вироблялась з тих пір, як балет став рівноправним жанром музичного театру і формувалася шляхом довгого та ретельного відбору, відшліфовуючи різноманітні виразні рухи і положення людського тіла.

Днем народження балету в усьому світі прийнято вважати 15 жовтня 1581 р. Саме в цей день у Франції на суд публіки своє творіння представив італійський балетмейстер Бальтазаріні. Його балет називався “Церцея” або “Комедійний балет королеви”, а тривалість вистави становила близько п’яти годин.

Зростанню популярності і розквіту балетного мистецтва у Франції сприяв Людовик XIV. Придворні дворяни того часу із задоволенням брали участь у різноманітних виставах. Навіть променистий король отримав своє прізвисько “Король Сонце” через роль, яку він виконав в одному з балетів придворного композитора Люллі. У 1661 році Людовик XIV заснував першу в світі балетну школу – Королівську Академію танцю. Керівником школи став Люллі, який визначив розвиток балету на наступне століття. Так як Люллі був композитором, то він поставив залежність танцювальних рухів від побудови музичних фраз, а характер танцювальних рухів – від характеру музики. У співпраці з Мольєром і П’єром Бошаном – вчителем танців Людовика XIV – створювалися теоретичні та практичні основи балетного мистецтва, з’являється термінологія класичного танцю. Французька королівська Академія танцю виробила танцювальну систему, яка отримала згодом назву класичний танець.

В епоху Просвітництва поглиблюється емоційно-драматичний зміст танцю. Виникає форма дієвого танцю – па д’аксьон, що отримала подальший розвиток в романтичному балеті. Починаючи з 1681 року, участь у балетних виставах стає доступним для жінок, а до того часу танцівниками балету були тільки чоловіки. Свій завершений вигляд, як окремий вид мистецтва, балет отримує лише в другій половині XVIII століття завдяки сценічному новаторству французького балетмейстера Жан Жоржа Новера. Його реформи в хореографії відводили активну роль музиці, як основи балетної вистави.

Балети Маріуса Петіпа завершили тривалий процес формування класичного танцю як системи виразних засобів. В них зібрані, впорядковані і зведені у високе художнє правило всі пошуки XIX століття в області цього танцю. Тоді ж остаточно закріпилася і французька термінологія класичного танцю, прийнята і до цього дня.

Величезний досвід російського балетного театру, кращих зразків зарубіжних майстрів був критично проаналізований і систематизований в XX столітті. Ця грандіозна робота була пророблена А. Я. Вагановою, першим професором хореографії, педагогом Ленінградського державного хореографічного училища, що носить зараз її ім’я. Система Ваганової – закономірне продовження і розвиток традицій французької, італійської та російської шкіл балету [4, с. 17–18].

Отже:

1. Використання досвіду західноєвропейського і російського хореографічного мистецтва сприяло не тільки вдосконаленню техніки класичного танцю, а й пошукам нових художніх стилів.

2. Система класичного танцю складалася протягом століть і знайшла свої закони в процесі розвитку балетного мистецтва. Вона і понині в постійному розвитку, бо класичний танець весь час збагачується новими пластичними формами з невичерпного джерела народної хореографії та інших танцювальних систем.

1. Базарова Н. Азбука классического танца. Ленинград : Искусство, 1983. 207 с.
2. Ваганова А. Я. Основы классического танца. Ленинград : Искусство, 1980. 192 с.

3. Васірук С. О. Класичний танець : навч.-метод. посіб. Івано-Франківськ : Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника, 2009. 260 с.
4. Костровицкая В. С., Писарев А. А. Школа классического танца : учеб.-метод. пособ. Ленинград : Искусство, 1986. 261 с.
5. Костровицкая В. С. 100 уроков классического танца. Ленинград : Искусство, 1981. 262 с.
6. Красовская В. М. Статьи о балете. Ленинград : Искусство, 1967. 180 с.

СТИЛІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ЛЕМКІВСЬКОГО РІЗЬБЯРСТВА

Крестинич Ольга,
І курс ОР магістр,
Навчально-науковий інститут мистецтв.
Науковий керівник – Дяків О.В.,
кандидат мистецтвознавства, доцент.

Мистецькі твори минувшини можуть оповісти нам не тільки про майстерність виконання того чи іншого виробу, але й розповісти про життя і побут наших предків. У цих виробах відображено творчий потенціал українського народу з його самобутньою естетикою. Саме красу рідного краю втілено у працях лемківських майстрів дерев'яної різьби, яка була і залишається одним із найпоширеніших видів мистецтва України.

Лемківщина здавна була українською етнічною територією, тому живучи серед гір і лісів лемки передавали своє сприйняття світу, через мистецтво різьби на дереві. Центрами лемківського різьбярства були села Вілька і Балутянка (сьогодні – територія Польщі) розташовані поблизу курортів Риманів-Здруй. В цих селах майже кожен третій мешканець вмів різьбити, саме тут з'явилися перші різьбярські династії. У 1878 році виникла перша різьбярська школа, засновницею якої була польська графиня Анна Потоцька – власниця Риманівських земель. Графиня була вражена талантом молодих різьбярів, які самотужки навчилися вирізувати фігурки дерев'яних орлів і диких тварин. Риманівська школа дерев'яної різьби проіснувала не довго, всього два роки, проте у ній навчалися найбільш здібні лемківські юнаки, які продовжували вдосконалювати свої навички різьблення.

Депортація лемків у 1945 р. із етнічних територій на Україну, стала подією яка змінила територіальне розселення лемківських родин, зокрема на Тернопілля в селі Гутисько, що біля Бережан. Це село стало новим центром лемківського різьбярства після депортації. Тут творили понад 70 різьбярів, а в 2000-х роках проводились фестивалі лемківської культури. З роками, різьбярі стали переїжджати до великих міст і село почало занепадати. На сьогоднішній день, там залишилось лише декілька корінних лемків. Засновником тематичної школи в лемківському різьбярстві був Михайло Орисик – майстер круглої та плоскої різьби по дереву, який працював у напрямі наївного мистецтва. До числа відомих митців Лемківщини можна віднести Івана Бердаля, який став